

Aşkın Alt Yazısı İken Şiirler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Eylül 2019

Rütbesi kayboldu mevsimin ve tüm ardıc kuşları da terk etti şehri. Şehrin belleğinde saklı hikâyeler ve maruzatlarını beyan eden hikâyeciler. Bir hikâyenin uzvu olmak gibi bir rahmetle içli dışlıyım ve hikâyenin özgüveni ile sınanıyor içimdeki karanlık dehliz. Şimdi ihbar edeceğim tüm kuşlar ve şehir öğrendiklerinde kimliğimi biliyorum ki şehirsiz ve kuşsuz kalacağım.

Mabedi yorgunluk aslında mevsimin ve kül de yutmuyor: ne değişler ne de rüzgâr.

Rüzgârın muhtevasında kırık dallar saklı ve kopuk yapraklar. Günyüzü görmeye dair artık inancı da kalmadı kimselerin ve delişmen kimliği doğruların ve çapraz sorgulama ile suçüstü yakalanan şiirler.

Sezilerini aldırان bir tanrı gibi ölüm ve dokusunda kurşunlar saklı: hem yediği kurşunlar hem de döktürdüğü ve yalan yanlış doğrularını savunuyor mekanizması göğün ve esefle de kınıyor yorgun kuşları ve düşleri.

Bir hikâye olmalıyım an itibarı ile sonra da bir nokta ekleyip yeni bir hikâyeyi bu yazmış olduğuma uyarlamalıyım.

Kurşungeçirmez yeleşimle geceyi sırtladım ve düştüm mahzun sokaklara ve bir sokak çalgıcısı görmeyi düşünüyorum düştüğüm yollarda belki de onun hikâyesini yazacağım ve bunu o bilmeyecek.

Sadece Tanrı bilecek ve ben bile unutacağım yazdıklarımı sonra da ardından yandıklarımı ve delişmen iklim nazirelerde bulunacağım ve boyutsuzluğumu kurşunlayacak kara toprak ağırlığım ile altın yüklenip altın günleri yapacağım yorgun apartmanın boş katlarında eski sahiplerinden kalan her yorganı, halıyı ve kilimi silkeleyip süpüreceğim de ve elbette kalan tüm hatıraları.

Y/anıldığımı bilmeden üstelik.

Yankısı olmayan bir çığlık olmayı bile becerememişken.

Giyindiğim değil de giydirdiğim kat katlar ve elbette nazar duaları ile yollarına serildiğim ve geleceğini, döneceğini ümit ettiğim tüm gidenleri illa ki anacağım her gün her gece.

Şehrin kodaman düşleri varmış ve ılıkları bir yanıp bir sönen. İyi de şehir nasıl ödüyor bunca ışığın vergisini ve faturasını? Fatura kimin adına mı kesiliyor yoksa şehir mi eksiliyor gözlerinde umudun ve içine şiir kaçan bir yabancı gibi belki de gözlerine şehrin çöpü batan ve atağa geçen her hayal ile

avunduğum sonra da diskalifiye olduğum bir ringde muhabım olmayan tüm vurucu imlerle tezahürat yaptığım akılsız bir baş gibi iki elimin arasında düşünmekten kendimi alıkoyamadığım.

Bir desturu var ya da yok.

Yoksunluğun bir titri varsa varlığın hicvi midir her gözden düşen yaşa denk düşen sonra alkış tuttuğum bir şarkı ve sünepe rüzgârla sözleştiğim o akşamüzeri ben bir sokak lambası olmayı dileyip de şehre karıştığım aslında şiir iken doğumunda gecenin şehre laf atan bir serseri gibi iklimlerle satırları donattığım ve hikâyecisi olmaktan şeref duyduğum bir ölü gibi rahmeti de boca ettiğim satırlar ve ben bir yatır meziyetinde adaklar adadığım mumlar yaktığım sonra da evi ve hayallerimi yaktığım.

Gün sancılı iken akşamı buyur ettiğim. Aksanı kayıp iken kimi kelimenin ben yeni baştan şiirler ve kelimeler inşa ettiğim.

Aşkı hakkıyla yaşamak varken iz sürülen nefretin ve yokluğun mücadelesinde varlığı da tasalarla süsleyen bir kenar süsü gibi defterimde yarım kalmış tüm şiirleri alevlere teslim ettiğim.

Şühedası yüreğin aksanlı bir dil.

Yankısı ömrün aslında yansıyan bir akis.

Her şeyin birbirine girdiği ve kopyaladığımız hayatlar ile kendimizden dahi şüpheye düşüp bir avazda doğan umutları karabasanlarla boğduğumuz ve anne sıcaklığından da mahrum kıldığımız.

Bir hikâye olmak adına bir hikâyeden yola çıktığım...

Yola çıkıp da yolumdan döndüğüm.

Raksı, sesi, nazı ve niyazı ile şehirli bir kadın ve güzelim Anadolu'm insanı gibi memleket kokan şiirler ve de toprak.

Her halükarda gizemin ta kendisi.

Aşkın alt yazısı iken şiirler adı unutulmuş bir mevsim gibi koyu gözlerinde şehrin cirit atan bulutların nihayetinde şehre ve yere indiği ve tüm acıların ve de duaların gökte asılı kaldığı...

Bir hurafe kadar bilinmez.

Bir şakayık kadar dolgun ve doygun.

Bir sure tadında huzura vakıf.

Aşka kinayeler yükleyen iblis gibi sonu baştan belli.

Öykündüğüm bir hikâyede kuluçkaya yatan bir kuş gibi kalemimin tepesinde dolanan alıcı kuşlardan da gözümü alamadığım ve şimdi mevsime atıfta bulunup gökyüzünü yargıladığım aslında kendime dönük bir aksanla içimdeki acıları ve yazmadığım hikâyeleri kurguladığım.

Her izlekte saklı iken sırlar ve her sırda serilmiş iken gizem ve muhabıım olan şiir ve hikâyelerde ben görücü usulü ile everirken hayallerimi elbet gerçeklerin can yaktığı bir düzlemde ben bir oval tepsi gibi içimi ısıttığım bazen de içimin ürperdiği bir mecra iken bilinmezlik aşka dönük yüzü ile İlahi ateşin sırların muhabıı iken melekler ve efsunlu iksirimi içip de şiirlere serildiğim muhtevası yüreğın ve de hayatın.

Hayatı yaşanır kılan o med-cezir.

Hayalleri ile besleyen hep gönül gözü.

Şimdi sevdalı bir şiir olup da düştüğüm yollarda gözümü alamadığım atı.

Serzeniş tümü kendime iken mağdur bir şiir olmam kimin umurunda ki ve demlendiği tüm niyazlarımda gözlerimi diktiğim bir devasa rahmet sadece coşkunun ve de umudun iz düşümü iken her satır başı ve sayfalar sonra geçici bir nokta koyup da özrümü sunduğum...

Bir hikâye olmak vardı şimdi.

Bir de anlatıcısı yüreğın asla susmazken ve kalemi ile konuşan bir yürekte de asla zarar gelmezken...

Hikâyenin ta kendisi iken şair.

Şair olduğum ise bir rivayet iken hikâyelerin iz düştüğü her zerremle ait olduğum sadece döngünün rahmetinde kendimi defalarca kaybedip defalarca bulduğum...